

Det store Oxford-stevne i Elverum.

Inntrykk og opplevelser.

Oxford-stevnet i Elverum er over. Det var et stort stevne, ikke bare i den forstand at mange mennesker fra alle kanter av landet var møtt frem. Jeg tror det med sannhet kan sies at stevnet var stort også i den betydning av ordet at det blev rikt på personlige opplevelser og inntrykk, at det dannet epoke i mange enkelt-menneskers liv og at mange under samværet i Elverum opplevet det største som et menneske noensinde kan oppleve: De møtte Kristus.

Nedskriveren av disse linjer kom først til stevnet dagen før avslutningen og fikk dessverre

bare anledning til å være tilstede ved lørdagens eftermiddagsmøter og ved formiddagsgudstjenesten i Leiret søndag og ved eftermiddagens møte i »Elvarheim«.

Jeg har også tidligere hatt anledning til å bivåne Oxfordmøter og har utelukkende gode minner fra disse; men jeg har aldri opplevet kristendommens budskap så intenst, så virkelighetsnært og så personlig krevende som nettop ved stevnet i Elverum.

Enkelte taler om Oxfordbevegelsen nesten som de trodde det var en helt ny religion, en

ny livs- og verdensanskuelse. Dette er selvfølgelig så uriktig som det kan være. Oxfordbevegelsen er intet annet enn den gamle bibelsk-evangelisk kristendom, men i ny belysning, slik at mange av kristendommens vesentlige yttringsformer gjennom Oxford blir sterkere fremhevet og utdypet og mere aktivisert.

Under de par dagers samvær i Elverum hadde jeg den glede å få hilse på og tale med en rekke av stevnets ledende menn, f. eks. redaktør Fredrik Ramm, lektor Jonathan Johnson, sorensskriver W. Faye Hansen, rektor Sten Bugge og overlærer Norden dal, og til Guds ære kan jeg si at samtalen med disse og andre gode mennesker styrket mitt mod og banet veien for mig, så jeg på forunderlig vis pånytt fikk overgi mig til Kristus. Det

Østerdalen Folkeblad 3.10.36

var med bevende hjerte og vaklende føtter jeg gjorde det. Og jeg føler mig fremdeles uhyre svak og lite frimodig; men jeg klynger mig stadig til Kristi kors, og jeg vet at Gud er trofast. Han er mektig til å bevare mig gjennom alle vanskeligheter og farer.

Og dermed gir jeg ordet til Elverum-stevnets centrale skikkelse, redaktør Ramm, som i et brev av 25. september skriver om det nettop holdte stevne:

Kjære venn! Det er kommet for mig at jeg skal sende ut et brev om hvad jeg så på Elverum under husmøtene fra den 13de til den 20 dns. Og dette sender jeg også til en del som ikke var der, for på denne måten å holde dem a jour med det som hender.

Da vi var igang med forberedelsene var jeg engstelig for hvordan det skul-

de gå i Elverum, idet jeg ikke kjente alle som hadde meldt sig til laget. Jeg tenkte som så at når så få av dem jeg er vant til å arbeide sammen med kommer, vil det ikke bli. Denne mistro fra min side blev gjort grundig til skamme og atter opplevet jeg å se hvor tilbøielig jeg er til å putte mitt eget inn i forberedelsene. — Etterhvert som tiden gikk blev det klarere og klarere at laget var nettop slik sammensatt som situasjonen krevet, idet det representerte langt flere avskygninger enn lag på andre steder har gjort.

Husmøtet deroppe hadde — som alle — sin sterkt personlige form. Til å begynne med stod det tilsynelatende stille. Den revolusjonære ånd kom ikke frem, men fredag kveld og lørdag gled det slik at vi fikk ledelse til å holde et ekstra-møte søndag efter gudstjenesten, og det møtet var over-

(Forts. 4. side)

Det store Oxford-stevne i Elverum.

(Forts fra 1. side)

ordentlig sterkt. Ja, vi opplevet at folk som dagen før hadde sagt at østerdelene var noe for sig selv, innrømmet at det nok ikke var tilfellet allikevel.

Hvorfor skulde de også være det? Vi så der det samme som overalt ellers. Den åndelige nød er den samme og hjelpen er den samme både for de som trenger en fornyelse i sitt liv. Det var også gledelig å se hvor meget arbeide der er utført i Hedmark fylke allerede, og husmøtene fikk også derigjennom sin særlige karakter. Folk som alt i noen tid hadde vært i arbeide fikk større visjoner og reiste hjem for å ta større ansvar, slik at der nu i de fleste av de store bygder er folk som ser veien for sig og for andre. I Vinger, Odalen, Elverum, Heradsbygda, Hernes, Aamot, Romedal, Løten, Ringsaker, Ringebu, Rendalen, Trysil og Alvdal, for bare å nevne noen av bygdene, skulde der nu være centra for revolusjonær og aktiv kristendom. Jeg vil i denne forbindelse gjerne få nevne hvad en kristen leder er —, det er et menneske som tar ansvar for en situasjon, et hjem eller en person. Man blir ikke »valgt« av andre mennesker; man ser sitt ansvar efter Guds ledelse og tar det på sig enten alene eller sammen med en gruppe. For en gruppe i vår opfatning av ordet, er en samling mennesker som under Guds ledelse utfø-

Rena, lørdag 3. oktober 1936.

rer hans arbeide. Den har ingen leder og har ingen bestemte møtedager eller «medlemmer», og dens eksistens betinges av at den fører mennesker frem til Gud. Stivner den i form av møter hvor der ikke skjer noe er den ingen gruppe. »Gruppe» er altså det samme som et team eller arbeidslag og de som kom til Elverum kan vi like godt kalle en gruppe som et lag. Hver enkelt i gruppen har ansvar for hele gruppen og hver enkel av oss har ansvaret for det som hender i hele verden, slik at den kristne verdensrevolusjon blir en pyramide som hviler på sin spiss og spissen er mitt forhold til Gud, for bare Gud vet hvor virkningen av mine ord og mine bønner dukker op.

Jeg vil også benytte denne anledning til å minne om at det norske postverket er en utmerket institusjon som kan brukes til vedlikehold av alle de broer som vi bygget mellom menneskene da vi var sammen i Elverum. Et kort med hilsen kan være en verdifull håndrekkning å få i mangel en situasjon — jeg taler av egen erfaring — og ser du noe hende, så brend ikke inne med din viden, men tenk på hvem du kan hjelpe med det. Jeg har siden Elverums-møtet fått flere brev som blir av varig verdi for mig, idet de inneholder friske synspunkter som beriker min erfaring. Og det er sikkert at etterhvert som flere og flere mennesker kommer inn i det nye liv, så blir det rikere for hver enkel av oss, idet hver av oss tilfører det åndelig fellesskap, tanker, erfaringer og opplevelser.

Har vi venner som ikke er kommet

inn i det nye liv, så bør vi også la dem få et brev fra oss som viser hvad vi ser og hvad vi blir brukt til. Hvorfor ikke lage et sirkulærbrev som dette til din slekt og dine venner? Men tenk det omhyggelig gjennom og gjør det personlig; fortel hvad du har fått i ord som de forstår og skjul ikke din mening bak tilvante eller fromme talemåter du og de ikke forstår.

Tilslutt vil jeg nevne at bortsett fra de mange individuelle overgivelser som jeg så på Elverum, var det store jeg fikk deroppe, en øket tro på og sikrere overbevisning om at alle våre sosiale og politiske spørsmål kan løses i kristendommens ånd, hvis vi bare vil. Jeg vil bare be dig tenke gjennom fellesskapet du så og levet i den absolutte tillid, du så mennesker hadde til hverandre, og den frivillige disiplin som kom tilsyne. Tenk så på det fellesskap, den tillit og den disiplin ført ut i alle de menneskelige forhold der utgjør et samfund, og du vil forstå den kristne revolusjon, som blir følgen av at det enkelte menneske oplever Jesus og lar sig lede av Gud.

Med mange hilsener og takk for
sist og på gjensyn. din

Fredrik Ramm.

Hr. Ramms foran gjengivne brev karakteriserer bedre Elverum-stevnet og dets åndelige virkninger enn jeg kan gjøre. Jeg gir min fulle og ubetingede tilslutning til hvad redaktør Ramm skriver, og vil tilslutt få uttale min glede og takknemlighet over at også jeg fikk være med de to korte, men betydningsfulle høstdager i Elverum.

Prinsesse Eugenie har skrevet en ualmindelig vakker sang som har vært utallige mennesker i vårt land til stor trøst og glede. Denne sangs siste vers lyder slik:

»Aa, hvilken lykke at dig tilhøre!
Takk, takk at også jeg fikk være med!
Din gode gjerning du selv fullføre,
til jeg står fri og frelst i evighet!«

Disse verselinjer er summen av mine erfaringer og min bekjennelse idag. Og mitt høieste ønske og min inderligste bønn er at de i ett og alt må bli virkeliggjort.

L. S. Underdal.

.....